

A SZENTEK EGYESSÉGÉRŐL

... Miután Jézus az előidők égi polgárait mély meghatottsággal szemlélte, az angyalok elvonultatták előtte a jövőidők szentjeinek teljes seregét, akik harcaikat egyesítve az ő kínszenvedésének érdemeivel, általa egykor a mennyei Atyával fognak egyesülni.

Leírhatatlanul szép, megnyugtató látvány volt ez. Mind valamennyien elvonultak teljes számban az Úr előtt mivoltukban és érdemeikkel, szenvedéseikkel és munkájuk sikereivel. Láta küszöbön álló megváltói halálának legbensőbb üdvözítő és megszentelő hatását. Elvonultak előtte az apostolok és tanítványok, a szüzek és szentasszonyok, mind a vértanúk, remeték és hitvallók, mind a szent pápák és püspökök, mind a szerzetes férfiak és nők seregei, minden szentek végelethatatlan sorai. Mindnyájan fel voltak ékesítve önmegtagadásaik és szenvedéseik diadalkoronájával; és koronáikon a virágok különbözősége alakban, színben, illatban és erőben éppen szenvedéseik, harcaik és győzelmük különbözőségéből eredt, amellyel kivívták a dicsőséget. Egész életüket és munkájukat, harcuk és győzelmük egyedüli érdemét és erejét, és diadaluk minden fényét és minden ragyogását egyedül Jézus Krisztus érdemeivel való egyesülésből nyerték. A szentek kölcsönös hatása egymásra és egymással való kapcsolatuk, valamint az, hogy valamennyien ugyanegy kútból: az Oltáriszentségből és Jézus szenvedéseiből merítettek; kimondhatatlanul csodálatos és szívbemarkoló látvány volt. Semmi sem tűnt bennük esetlegesnek: egész életük és jártuk-keltük, kínjuk és győzelmük, külső megjelenésük és öltözetük – ami egyébként mind különböző – itt végtelen harmóniában és egységben olvadt egymásba és a legnagyobb különbözőségeknek ez a tökéletes egysége egyetlen Nap sugaraiból és fénykévéiből eredt: a testté lett Ige, Jézus Krisztus kínszenvedéseiből, amelyben az élet volt, amely a fény volt az embereknek, az a fény, amely a sötétségbe jött, de a sötétség azt fel nem fogta.

A jövőidők szentek egyessége volt ez, ami most az Úr előtt elvonult, és így állt ott Urunk és Üdvözítőnk az ősatyák epedése és a jövőidők szentek diadalmenete között, akik egymást kiegészítve és kielégítve, óriási diadalkoronaként övezték a Megváltó szerető szívét. Ez a leírhatatlanul megindító látvány némi erőt és enyhülést adott az ő lelkének, mely minden emberi szenvedést engedett magán átviharzani. Ő hiszen ő annyira szerette testvéreit és teremtményeit, hogy csupán egyetlenegy lélekért is mindent örömet elszenvedett volna!...

(Forrás: A mi urunk Jézus Krisztus kínszenvedése – Emmerich Katalin látomásai szerint 66-67.o.)

